

Отписки-самотиски

ПИКОВА ДАМА.
ПІДЛАПУЗНИК.
ФОТОМОРДЕЛЬ.
ХАПІТАЛІСТ.

Іван ТОКАРЧУК.
Волинська обл.

Запитаннячка

• Якщо собака злий, то його хазяїн має бути ще злішим?
• Чи можна вважати кухарями тих людей, які вміють вішати локшину на вуха і підливати масло у вогонь?

Словник-жартівник

Голобля – стриптизерка.
Завірюха – нотаріус.
Кумир – старший кум.
Спілка – дівчина на виданні.
Флоріан БОДНАР.
Чернівецька обл.

• ГУМОРЕСКА

Щасливчик

— ВИ ЗНАЄТЕ, що вашого сусіда Ціммермана обікрали?

— Ні, а що?
— Сьогодні нам зателефонував громадянин Ціммерман і повідомив, що виявив у своїй квартирі крадіжку домашнього майна...
— Він вам подзвонив? Ви з того відділення поліції, що на розі нашої Дерibasivської?
— Саме з того.
— Ні, ви тільки подумайте! Він подзвонив і повідомив! Він що, не міг пройтись два квартали і написати заяву?
— Ну, в людини така халепа, можна сказати, горе...
— Ви кажете «горе»? Та йому щастить, як я не знаю кому! В Одесі всі лише про нього й говорять. Півроку тому була пожежа. А тепер – крадіжка. Він став популярнішим, ніж міський голова, начальник податкової, прокурор і суддя, разом узяті. Про нього кажуть, мовляв, бідний Ціммерман. Я соромлюся вас запитати: бідна людина може дозволити собі на одну зарплату пожежу й крадіжку? Як йому вдається постійно бути в центрі уваги? Я не розумію, чому комусь усе, а іншим тільки нерви? Хто, приміром, знає скромного Ісаака Давидовича Каца?
— Кац – це ви?
— Звичайно, це я. Хто ж іще?
— Так і запишемо.
— Пишіть, якщо вам подобається. Можна просто – дядя Ізя, заперечувати не буду.

— Ваше сімейне становище?
— Моє сімейне становище? Моє сімейне становище... Я скоро збожеволю від цього становища, я вже терпіти не можу цього сімейного становища! Це жаж, а не становище!
— Чому жаж?
— Ну, як чому? Судить самі: моїй молодшій дочці трохи за двадцять, старшій незабаром буде трохи за тридцять, а ми до сих пір живемо у двокімнатній квартирі плюс теща. За тещу я мовчу, але декому таки пора вже заміж.
— Значить, ви одружені?
— Ну, звичайно! Як я можу бути неодруженим, маючи тещу, щоб вона була здорова!
— Ясно. Ваше місце роботи?
— Ой, я вас благаю! Хіба це місце? Звичайний службовий стілець, на який навіть Кіса Вороб'янінов не спокусився б. На цьому, як ви кажете, місці роботи хіба що-небудь заробиш, окрім геморою, виразки шлунку та нервів? Абсолютно нічого. От у Ціммермана – так-таки місце з посадою! Начальник відділу, та ще й така популярність.
— О котрій годині ви повернулися сьогодні додому?
— Повинен був о сімнадцятій.
— Вибачте?..
— Розумієте, я працюю якраз таки у відділі Ціммермана і якраз таки не начальником. Тож сьогодні мав прийти додому о сімнадцятій. Але цілком випадково пішов із роботи раніше і дома вже був о шістнадця-

тій. Тільки прошу вас, не кажіть Ціммерману, бо це буде такий скандал.
— Гаразд, не хвилюйтесь. А коли ви повернулися додому, чи не помітили чогось підозрілого?
— Аякже, помітив! Ви знаєте, мені здається, що в моєй дружини хтось є. Ви погляньте на годинника, а її досі нема вдома. Хіба не підозріло?
— Не знаємо. Ну, а більше нічого підозрілого?
— Що вам сказати... Тещі теж немає вдома, однак я не думаю – в її роки, з її характером...
— Ми маємо на увазі сторонніх людей. Ви таких часом не бачили?
— Звичайно, бачив. Один такий сторонній вже місяць ходить до Рими Марківни у двадцять п'ятий номер, але вона – дама самотня, він мене розуміє. Та й не схожий він на рецидивіста. Хоча мій дядя Соломон теж не був схожий, а йому дали шість років. Якщо ви запитаете, за що йому дали, то я відповім: ні за що!
— Виходить так, що про крадіжку ви нічого не знаєте?
— Як не знаю?! Ви ж самі сказали мені, що Ціммермана обікрали! Чи я щось не зрозумів?
— Гаразд-гаразд, дякуємо вам, до побачення!
— Всього вам доброго! Завжди радий допомогти! Зяма, ти чув? Мого сусіда Ціммермана обікрали! Ти тільки подумай! Знову йому більше за всіх треба!..

Олексій БАКУМ.
м. Одеса.

Мал. Рината Абзалова.

• БАЙКА

МОТОРНА ОСА

І сміх, і гріх, і чудеса –
Керує вуликом Оса.
— Нелегко, – мовить, – завом будь.
І справді, спокою не зна:
Усе, що Бджоли принесуть,
Встигає винести одна.

Анатолій ГОРПИНІЧ.
Запорізька обл.

Маленькі хитроуці

Вам подобається сніданок у ліжку? Лягайте на кухні спати.

Караоке

В нас держава правова,
кожен зна свої права:
хто в держави більше вкрав,
той і має більше прав!

ПрЕслів'я

Дурням закон не писано, а
якщо писано – то не читано; якщо
читано – то не усвідомлено; а
якщо усвідомлено – то не так.

Мал. Михайла ЛАРИЧЕВА.

Народні устішки

Суддя:
— Той факт, що ви грабували, підтвердили шість свідків.
— Ваша честь, якби ви тільки почули, що мені наговорили про вас тридцять свідків! Але ж я їм не вірю.
* * *

Постійний клієнт ресторану зав-

жди давав щедри чайові офіціантові, який його обслуговував. Та одного разу побачив, що замовлення приймає інший офіціант. Щедрий клієнт поцікавився:
— А де той молодий чоловік, який зазвичай мене обслуговував?
— Вибачте, але ми вчора грали з ним у карти і я у вас виграв...

• ІРОНІЧНА КАЗКА

З метою поліпшення

ОДНІЄЇ суворої зими в ставку вимерзла риба. Карасі, які весною вирилися з намулу, з радісним здивуванням дізнались, що їм тепер ніхто не загрожуватиме. Можна жити й розмножуватися, скільки завгодно. Так воно і тривало, поки один не помітив, що карасина порода дрібнішає, їхні лави косять болячки, харчів поменшало і взагалі перспективи трохи не такі, як здавалося спочатку.

Стривожений, він поспішив із доповіддю до старших. Ті замислилися.

— Звісно, хижа риба виконувала і санітарну функцію... – пригадав відповідальний за охорону рибного здоров'я. – Тільки хто причахне, то його зразу Окунь чи Щука підберуть... Природний відбір діяв.

— Та й Карасі рухливіші були, – сказав відповідальний за рибні трудові ресурси. – Присутність Щуки зобов'язувала. Пам'ятаєте: «На те й Щука в морі, щоб Карась не дрімав»?

Карасі здавна називали свій ставок морем.

— А хіба такі, як зараз, Карасі виростали?! – вигукнув відповідальний за фізкультуру і спорт. – У конкуренції з Окунями такі лапті вигулювалися! Щуці не по зубах! Навіть не підливалася.

З метою оздоровлення карасино-го племені вирішили ввести штатні посади Щук і Окунів. Щоб висунути на них Карасі виконували функції вимерзлої хижої риби. Разом з тим

по ставку було видано наказ, щоб Карасі, яких здибають новопризначені Щуки й Окуні, поводитися відповідно: не дуже пручалися, розуміли, що їх ідуть з оздоровчої метою.

Але нововведення очікуваного результату чомусь не дало. Прості Карасі в рот Карасям-Щукам не давалися. А щоб наздогнати, в останніх не вистачало природних задатків. Навіть найсвідоміші, які розуміли, що їх повинні з'їсти з благородною соціальною метою, нарікали, що так не ідуть, це мордування, замість того, щоб раз-два – та й кінець, ялязять, щипають... Огидно згадувати.

...Одного разу, коли старійшини зібралися на чергову нараду з порядком денним «Хід поліпшення позаканіків карасино-го регресу», вони зачули характерний плюскіт. Першим забив тривогу відповідальний за охорону рибного здоров'я:

— Пірце даю на відріз, це жене хвилю молоденька Щучка. Мабуть, Лелека заніс ікринку із сусідньої водойми...

І старійшина почав терміново зариватися в намул. За ним поквалілись інші. Щучка, хоч і молоденька, але біс її знає... Словом, на те й Щучка в морі, щоб Карась не дрімав.

Мораль: хоч би на яку посаду вас призначили, виконуйте роботу так, щоб не згадували ваших попередників.

Павло СТОРОЖЕНКО.
м. Полтава.

Архів "зорянського"
гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

